

Sygn. akt I C 2088/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J., K. J. i S. J.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz J. J. kwotę 716,67 (siedemset szesnaście 67/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. J. kwotę 716,67 (siedemset szesnaście 67/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz S. J. kwotę 716,66 (siedemset szesnaście 66/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

4. ustala, iż pozwany ponosi koszty postępowania na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 § 1 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 2088/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2015 r. H. J. wystąpiła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia (ponad 1.500 zł przyznane dobrowolnie przez ubezpieczyciela) i kwoty 150 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia – poradę neurologiczną, z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów procesu.

(pozew – k. 2-4)

W odpowiedzi (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany wskazał, iż przyznał już powódce zadośćuczynienie w wysokości odpowiedniej do okoliczności sprawy, stopnia cierpienia powódki oraz rokowań w zakresie jej powrotu do zdrowia. Dodał, iż brak jest podstaw do zaliczania w ciężar OC kosztów prywatnej opieki medycznej. Pozwany wskazał także, iż odsetki za opóźnienie powinny być liczone od chwili wyrokowania.

(odpowiedź na pozew – k. 47-49)

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. postępowanie w niniejszej sprawie zostało zawieszono na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na śmierć powódki.

(postanowienie – k. 75)

W dniu 2 września 2016 r. postępowanie zostało podjęte z udziałem następców prawnych powódki, tj. J. J., K. J. i S. J..

(postanowienie – k. 95)

Na ostatnim terminie rozprawy pełnomocnik powoda J. J. i pełnomocnik pozostałych powodów poparli powództwo.

(protokół rozprawy – k. 126)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2014 r. w Z. na ul. (...) kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) uderzył w tył pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), którym kierował J. J., a którym jako pasażerka jechała H. J..

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia oświadczenia sprawcy zdarzenia – k. 26, przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125 wyjaśnień informacyjnych)

W dniu zdarzenia H. J. udzielono pomocy medycznej w Zakładzie (...) -Curie w Z.. U pacjentki rozpoznano uraz kręgosłupa szyjnego i zniesioną lordozę szyjną oraz zalecono noszenie kołnierza S. przez 3 tygodnie, przyjmowanie leków przeciwbólowych i konsultację w (...).

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia karty informacyjnej – k. 17, przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125 wyjaśnień informacyjnych)

10 października 2014 r. H. J. zgłosiła się do chirurga – ortopedy traumatologa, który zalecił kontynuację stosowania miękkiego kołnierza ortopedycznego oraz przepisał leki przeciwbólowe. Poszkodowana chodziła w tym kołnierzu do czasu kolejnej wizyty w dniu 12 listopada 2014 r. H. J. była później jeszcze na kilku wizytach u ortopedy traumatologa.

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia historii choroby – k. 11-15, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia skierowania do poradni diagnostycznej – k. 28, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia skierowania do poradni specjalistycznej – k. 29, przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125 wyjaśnień informacyjnych)

15 października 2014 r. H. J. udała się na konsultację do neurologa, który zalecił podjęcie rehabilitacji medycznej. Za wizytę zapłaciła 150 zł.

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia karty konsultacji neurologicznej – k. 16, k. 27, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia paragonu – k. 30, przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125v wyjaśnień informacyjnych)

W okresie od 17 do 28 listopada 2014 r. H. J. korzystała z rehabilitacji.

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia informacji o przebytej rehabilitacji leczniczej – k. 10, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne – k. 35, przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125-125v wyjaśnień informacyjnych, przesłuchanie powoda K. J. – k. 126 w zw. z k. 125v wyjaśnień informacyjnych)

Po wypadku H. J. narzekała na ból kręgosłupa i zażywała leki.

(przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125v wyjaśnień informacyjnych, przesłuchanie powoda K. J. – k. 126 w zw. z k. 125v wyjaśnień informacyjnych)

Po wypadku H. J. była samodzielna za wyjątkiem ciężkich zakupów, które robił jeden z synów lub synowa.

(przesłuchanie powoda J. J. – k. 125v w zw. z k. 125 wyjaśnień informacyjnych)

W dacie wypadku pojazd sprawcy objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne, a ponadto odpowiedź na zapytanie o pokrycie ubezpieczenia – k. 25)

Pismem z dnia 6 listopada 2014 r. H. J. zgłosiła szkodę i wezwała (...) S.A. w W. do zapłaty 70.000 zł zadośćuczynienia, 10.000 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich i kosztów leczenia oraz po 1.000 zł renty za zwiększone potrzeby.

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia zgłoszenia szkody i wezwania do zapłaty z potwierdzeniem nadania – k. 24-24v, k. 31)

Decyzjami z dnia 17 listopada 2014 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej 1.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, odmówił przyznania odszkodowania z tytułu kosztów odpłatnych wizyt i usług lekarskich oraz odmówił przyznania renty na zwiększone potrzeby.

(poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopie decyzji – k. 19 -22, k. 36)

W piśmie z dnia 5 stycznia 2015 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej dopłatę do zadośćuczynienia w wysokości 500 zł.

(poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia pisma – k. 32 -33, poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powódki kopia pisma pełnomocnika poszkodowanej z potwierdzeniem nadania – k. 9, k. 18)

18 lutego 2016 r. H. J. zmarła. Dziedziczą po niej w udziałach po 1/3 synowie J. J., K. J. i S. J..

(odpis skrócony aktu zgonu – k. 73, kserokopie aktów notarialnych z przyjęcia oświadczenia o przyjęciu spadku – k. 78-83, kserokopia aktu poświadczenia dziedziczenia – k. 84-87, kserokopia aktu notarialnego z protokołem dziedziczenia – k. 88-92)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na przywołanych dowodach, uznając je za wiarygodne.

Sąd pominął (k. 125) dowód z opinii biegłego ortopedy dopuszczony postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. (k. 114), ponieważ strona powodowa wnioskująca o ten dowód pomimo zobowiązania do uiszczenia zaliczki na biegłego pod rygorem pominięcia tego dowodu, nie uiszczyła zaliczki (k. 120).

Ponadto, wskazać należało, iż strona pozwana po dwukrotnym (k. 44 i k. 65) wezwaniu do złożenia akt szkodowych nadesłała akta szkodowe ale dotyczące poszkodowanego w tym samym zdarzeniu drogowym J. J., a nie H. J.. Wobec czego Sąd oparł się na dokumentach z etapu postępowania likwidacyjnego złożonych przez stronę powodową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2016/2060 z zm.) – art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1.

Ponadto, stosownie do 445 § 3 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. H. J. wytoczyła przedmiotowe powództwo obejmujące roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 2.000 zł w dniu 10 lutego 2015 r., a zmarła dnia 18 lutego 2016 r., zatem na jej spadkobierców w osobach J. J., K. J. i S. J. przeszło to konkretne roszczenie, z którym za życia wystąpiła pokrzywdzona (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2005 r., II CK 603/04, LEX nr 327927). Natomiast prawo do żądania naprawienia szkody majątkowej jest dziedziczne zgodnie z art. 922 § 1 k.c. i nie podlega ograniczeniu z art. 449 k.c., a zatem roszczenie o zapłatę 150 zł tytułem odszkodowania synowie poszkodowanej nabyli w ramach spadku po niej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1966 r., II PR 35/66, LEX nr 5947, uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1970 r., III PZP 22/70, OSNC 1971/7-8/120, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., III CZP 100/15, LEX nr 1994370).

Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia.

W odniesieniu do roszczenia o zadośćuczynienie podniósł jednakże, iż jest ono wygórowane.

Stosownie do art. 444 § 1 zd. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie ukształtowana została zasada, zgodnie z którą funkcja kompensacyjna powinna mieć najistotniejsze znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Uzupełnieniem jak i ograniczeniem tej zasady był pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., sygn. akt I PR 203/65, OSP 1966/4/92). Jego konsekwencją – na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, opublikowanego w OSNC 2005/2/40 (LEX nr 141820) – była utrzymująca się tendencja do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia

za doznaną krzywdę. W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tej tendencji, wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia o jego rozmiarze powinien decydować w

zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich rodzaj, intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego, wiek poszkodowanego, rodzaj wykonywanej pracy i inne podobne okoliczności danej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011/4/44, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., III APa 21/10, LEX nr 784244, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., IV CSK 221/11, LEX nr 1119550).

W aktualnej linii orzeczniczej podkreśla się, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

21 listopada 2007 r., I ACa 617/07, LEX nr 795203, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 września 2012 r., I ACa 640/12, LEX nr 1220559).

Zwraca się również uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż H. J. doznała urazu kręgosłupa szyjnego. Odczuwała dolegliwości bólowe kręgosłupa wymagające stosowania leków przeciwbólowych, przez ponad miesiąc nosiła kołnierz ortopedyczny, co wiązało się z niedogodnościami. Ponadto, przez kilka miesięcy uczęszczała do ortopedy traumatologa oraz odbyła jeden cykl rehabilitacji.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 3.500 zł stanowi wymierną kompensatę krzywdy poszkodowanej, nie będąc przy tym kwotą wygórowaną. Przy czym, pozwany wypłacił już poszkodowanej 1.500 zł na etapie postępowania likwidacyjnego. Wobec tego Sąd zasądził dalsze 2.000 zł zadośćuczynienia.

Sąd uznał również za zasadne zasądzenie kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów wizyty poszkodowanej u neurologa. W ocenie Sądu, konsultacja neurologiczna uzasadniona była stanem zdrowia poszkodowanej po wypadku. Zdaniem Sądu, poszkodowana nie miała obowiązku korzystania w pierwszej kolejności z wizyt lekarskich w ramach NFZ, bowiem celem leczenia i rehabilitacji jest jak najszybszy powrót do zdrowia, przy wyborze jak najlepszego leczenia. Wybór w tym zakresie nie powinien być ograniczony tylko do placówek oferujących nieodpłatne leczenie. Zwłaszcza, że czasami okres oczekiwania na poradę i zabiegi w ramach NFZ jest znaczny. Przy czym, w niniejszej sprawie poszkodowana udała się tylko na jedną prywatną wizytę lekarską do neurologa niezwłocznie po wypadku, a całe leczenie u ortopedy odbyła w ramach publicznej służby zdrowia.

Wobec powyższego Sąd przyznał od pozwanego na rzecz powodów łącznie 2.150 zł, ale z uwagi na dziedziczenie przez nich po poszkodowanej w częściach równych (po 1/3)

Sąd zasądził na rzecz J. J. 716,67 zł, na rzecz K. J. 716,67 zł i na rzecz S. J. 716,66 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając odsetki od 18 listopada 2014 r., tj. od dnia następnego po wydaniu przez ubezpieczyciela decyzji o przyznaniu częściowego zadośćuczynienia i odnowie przyznania odszkodowania.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 r. Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 r. funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia, a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy

od wskazanej powyżej daty do dnia 31 grudnia 2015 r. (tj. dnia poprzedzającego wejście

w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych

w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły do 22 grudnia 2014 r. 13 % rocznie, a od 23 grudnia 2014 r. 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Sąd nie podziela przy tym stanowiska pozwanego, iż zadośćuczynienie jest wymagalne od dnia wyrokowania.

Orzecznictwo jest w tym zakresie rozbieżne, część orzeczeń wskazuje, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z dniem wyrokowania przez Sąd. Zobowiązany zatem dopiero od tego dnia pozostaje w opóźnieniu

w zapłacie zasądzonego zadośćuczynienia i tym samym dopiero od tego dnia należą się od niego odsetki za opóźnienie (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1997 r.,

I CKN 361/97, LEX nr 477638, z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, LEX nr 477665,

z dnia 4 września 1998 r., II CKN 875/97, LEX nr 477579, z dnia 9 września 1999 r.,

II CKN 477/98, LEX nr 477661).

W innych, bardziej aktualnych orzeczeniach, przyjmuje się natomiast, że zadośćuczynienie za krzywdę zobowiązany ma zapłacić, z zastrzeżeniem wyjątków - obecnie wynikających z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - niezwłocznie po wezwaniu przez uprawnionego (art. 455 in fine k.c.), w związku z czym odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia, w którym zobowiązany ma zadośćuczynienie zapłacić (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNC 1971/6/103, z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1114/00, LEX nr 56055, z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, LEX 602683). Warto przy tym przytoczyć stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10 (LEX nr 848109), zgodnie

z którym jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia. Stanowisko to, w ocenie Sądu, należy uznać za trafne. Przyjęcie bowiem koncepcji, iż odsetki należą się od daty wyrokowania, stanowiłoby, zdaniem Sądu, premiowanie dłużników nieskłonnych

do wypłacania niewątpliwie należnych sum odszkodowania i zadośćuczynienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.